

MAŠÍNOVÉ PÁCHALI VÁLEČNÉ ZLOČINY...? ABSURDNÍ TVRZENÍ!!!

„Kdo nejde s námi, je proti nám!“ prohlásil v prosinci 1939 na Staroměstském náměstí K. H. Frank. „Kdo nejde s námi, je proti nám!“ řekl o deset let později Klement Gottwald a vyhlásil svým politickým odpůrcům občanskou válku. Z politických odpůrců se rázem stali reakcionáři. Každému, kdo byl takto označen, hrozilo, že bude bez soudu poslán na převýchovu do pracovního tábora. A byly jich desetitísíce. Mnozí se z pracovních táborů už nevrátili. Na své straně měl Gottwald ozbrojené pololegální příslušníky SNB (do SNB byli přijímáni pouze lidé podle stranické legitimity bez patřičné kvalifikace a morálního kreditu) a zcela nelegální Lidové milice. Jeho političtí protivníci měli holé ruce.

Nebylo mnoho lidí, kteří našli odvalu se komunistům postavit na odpor se zbraní v ruce. Důsledkem nezákonných represí většinu odpůrců režimu ovládl strach. Skupina mužů kolem bratrů Mašínů tu odvalu měla a Gottwaldovu výzvu přijala. Je třeba dodat, že Mašínové nebyli jediní, kdo se komunistům postavil na ozbrojený odpor. Když se vede válka, jsou oběti na obou stranách. Byli i nevinní na straně komunistů, někteří jen proto, že byli v nesprávný čas na nesprávném místě.

V září 1951 skupina Mašínů odzbrojila, svázala a omámila chloroformem příslušníka SNB Jaroslava Honzátku. Po odebrání několika samopalů, pistole a střeliva ho Ctirad Mašín podřízнул dýkou. Tento případ vyvolává nejvíce emocí a některé občany přivádí k názoru, že se jednalo o vraždu. Tvrzení pana Rozehnal, že příslušník SNB se stal po zadržení válečným zajatcem, je v tomto názoru ujišťuje. Přitom toto tvrzení je velmi sporné.

Zde jsou dva hlavní důvody:

1) Aby se stal příslušník SNB válečným zajatcem, musel by se vzdát. To on ale neučinil. Musely mu být svázány ruce, byl přinucen vydat klíče od provozovny. Protože se vzpouzel, byl omámen chloroformem. Pokud by zůstal naživu, podal by bezpochyby vyšetřovatelům podrobné svědectví.

2) Podle Ženevské úmluvy nemají odpovědnost za zajatce jednotlivci ani vojenské oddíly, které je zajaly, ale mocnosti, ke kterým náleží (čl.12, Odpovědnost za zacházení s válečnými zajatci). Mašínové k žádné mocnosti nepatřili. Oni přece nemohli brát zajatce a ani nebyl nikdo, komu by ho mohli předat. Ctiradovi Mašínovi nic jiného nezbývalo, než příslušníka SNB usmrtit. Kvalifikovat to jako válečný zločin je absurdní.

V srpnu 1952 došlo k přepadení vozidla, které vezlo peníze na výplaty zaměstnanců Kovolisu. Údajný pokladník Josef Rošický vytáhl na Josefa Mašína ukrytou zbraň. Ten se na něj vrhl a zbraň mu z ruky vykroutil. Během potyčky ho Josef Mašín zastřelil jeho vlastní zbraní.

Pan Rozehnal to považuje za útok na civilistu. Jenže zastřelený nebyl pokladník, ale jeho šéf. Nabízí se otázka. Bylo vůbec tehdy možné, aby měl normální civilista u sebe krátkou střelnou zbraň. Tu mohli mít jen zcela spolehliví komunisté. Nebyl náhodou Rošický příslušníkem Lidových milicí? Věk na to měl. Pokud by tomu tak skutečně bylo, pak by se nejednalo o útok na civilistu, ale o zcela legální útok na ozbrojeného příslušníka nelegálních Lidových milicí. Dokud se tato skutečnost neprokáže, a to nebude dnes vůbec snadné, nelze hovořit o útoku na civilistu.

Pana Aleše Rozehnal omlouvá jeho mládí. V padesátých letech nebyl ještě naživu, zatím co já jsem to období prožíval už v dospělosti.